

BORSSZEM JANKÓ

RENTE-OPERÁCIÓ.

— Környülmélető konvertálás egy aktusban. —

Boldog családi jelenet az anticzipált polgári házasságban.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferenciek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Oszlászok.

Az ország gyűlése immár végét járja:
Siker is lassú is már a szavak árja.
A honnak atyái vannak oszló félbe':
Nyugatra, keletre északra és délre.

Már-már a tisztelt ház kezd elcsendesedni,
Jó Péchynek álmát nem zavarja semmi,
Legfeljebb az jár-kelet ébresztve körötte,
Ki a napidíjat zsebre még nem tette.

Pakoltat erősen a sok Sutyomberky;
E miatt sok Pistát az izzadság ver ki.
»Budapesti szépek már isten veletek!
Feleségek várnak és a kerületek.«

Hej mert a szólásnak sorja mostan lészen
A sok kerületen, a sok feleségen.
Fejét a hon apja félve vakargatja:
Közeleg, közeleg a számadás napja.

»Oly nagy adósságod mért van édes férjem?«
»Mért oly nagy az adó, követ uram kérem?«
Felelni kell arra, felelni kell erre —
Sulyos bánat ez a hon-atyusi mellre.

No de nem azért volt a parlament tagja,
Hogy magát a roszból jó! ki ne tagadja.
Majd csak jön a szájra egynehány jó frázis,
Feleség, kerület bárhogyan lármáz is.

S ha frázis nem használ: kap új ruhát, selymet
Feleségem asszony. Erre szíve enged.
Kerületben szórja a kölcsönpénzt bőven —
S mint eddig követ volt, követ lesz jövőben.

Veréb és czinege.

— Madárországi mese. —

(Színhelye az »Európa« vendéglő teteje.)

A lónyai veréb. Hogy vagy, czinke koma?

A szapári czinege (büszkén tollászkodva.) He, he! Csip. csirip! Nagyon pompásan! A rothschildi kánya nagy ebédet adott a tiszteletemre.

A lónyai veréb. Valjon! Aztán mit ettetek?

A szapári czinege. Hát czinégét!

FÖRMEDVÉNY

— Fortyandante. —

1 frt 50 kr.!
30 garas!
Leszavasták!
Irigylik független gyom-
runktól a szalvaládét is.

Korogj gyomor, korogj!
Mormogó korgó! Korogj gye-
hennát e rendszerre, mely
éhen akarja döglésztetni leg-
jobbjaidat: balaidat!

Hogy vállaljon ezentul a
függetlenség lelkes templom-
egere mandátumot, ha nem

tudja, hogy honfias napszamoskodása legalább 30 ga-
rast hoz a konyhára, melynek tüzhelyén búfacsarta
könnyedves zsebkendőit szárogatja? Megvonták — meg
a 30 garast is! A madarászt levokolták a jó madarak.

De bezzeg ők puffasztásig tömögetik bendőiket
zsiros kormánybiztosi napidíjakkal! Hisz Szeged — ne-
ked is csak azért kelle az árviz vaskarjainak fűvébe ha-
rapnod, hogy néhány ruinált kormánypártiságot talpra
állíts diurnumi mannával.

Volt idő, mikor én is rágódtam a kormánybiztosi
napidíjasság keserűvizein — de én dühlázás meggyőző-
dés sugalta boszúból tettem; tettem csak azért, hogy
hadd fogyjon a mamelukok zabja. Honfidüh volt az,
nem hitvány konczleselkedés, mire nemes természetem
képtelen.

A zabot elhegyezték enorrom elől, hogy a kor-
mánypárthizlaló moslékába annál több jusson belőle.

— Dido, herein ta!

KATHEDRAI BÖLCSESSÉGEK.

— Ezs a nevezetes lik, ha akarom van, ha akarom
n in c s. Tetsett érteni?

— Kétségtelen nyomok vezetnek rá, hogy Vergilius
Árva-megyében lakott és azt gyönyörűnek nevezte. A nagy
római költő Bucolicáinak egyikében ugyanis így szól: »*Dulcia
arva reliquimus.*«

— A magyar és szász parasztházra nézve megjegy-
zendő, hogy amannak az eleje hátul, ennek a hátulja meg
elől van.

— Melyik napra esik a Bertalan-éj?

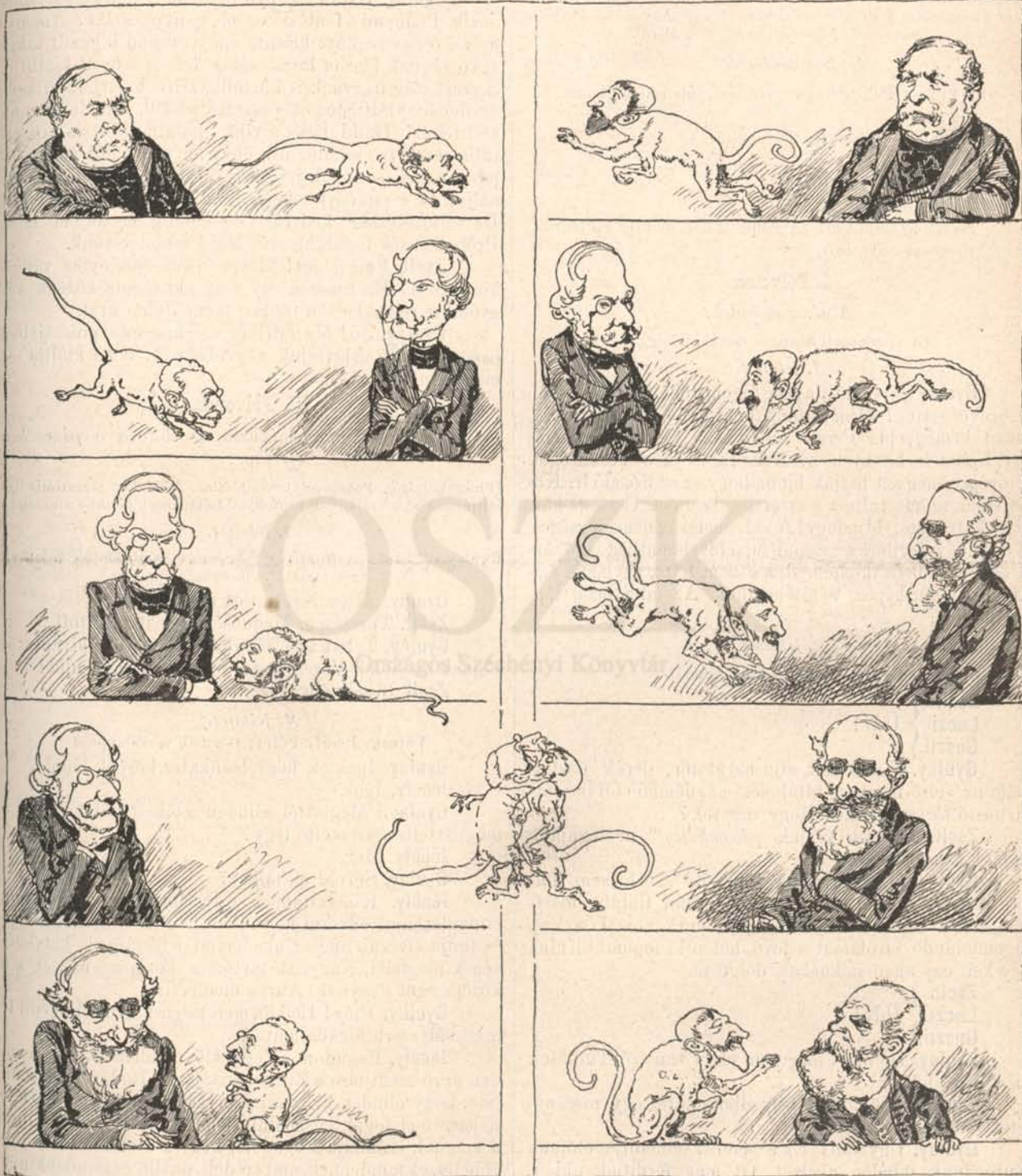
— Ha a fecsegés meg nem szűnik, az illetőt, vagy ha
ezt ki nem derithetem, a körülte ülőket fogom megbüntetni.

— Ezentul azok, akik nincsenek jelen, az első padba
üljenek, hogy mindjárt megtudhassam, melyik hiányzik.

— Mint amily hirtelen jelen meg a sáskasereg, oly hir-
telen tűnt el ez a rejtélyes népfaj.

PATKÁNY ÉS MAJOM.

— Állat-mese szöveg nélkül. —

Jókai rémes kivégeztetése.

— Szörnyjáték 5 felvonásban. —

I. felv. A véres szándék. — II. felv. Jenőfy akademikussá avat-
tása a pinczében éjjelkor. — III. felv. A végrehajlás. — IV. felv.
A nagyzás hőbortja. — V. felv. Mordl.

Személyek.

GYULAY PÁL, az akad. hirviszontbiztosítás elnöke.

ZSOLT

LACZI } e társaság tisztviselői.

GUSZTI }

JENŐFY PÉTER, merénylő.

JÓKAI MÓR.

NÉMA SZEMÉLYEK. (A szépirodalmi osztály tagjai.)

BORSSZEM JANKÓ.

I. Felvonás.

— A véres szándék. —

(A »Budapesti Szemle« szerkesztősége.)

1. jelenet.

Gyulay (egyedül.) Ma meg fogom Jókait tizedszer ölni. Szörnyű szívós! Minél többször kitekerem a nyakát, annál keményebb. Persze kálvinista. Veszedelmes ember. Sokat és könnyen ír. Demoralizálja a közönséget. Utóvégre még azt fogják hinni, hogy az az író, aki ír. Köteteinek száma tultesz a strófáim számán. Csak az kár, hogy kálvinista. Mindegy! A kálvinistaság nem elégséges. Kell, hogy az illető az »akadémiai hirviszontbiztosító társaságba« is beiratkozzék. Jókai nem tette, egymaga egy külön világot képez. Végítélendünk. Az adeptusok lép-teit hallom.

2. jelenet.

Gyulay. Zsolt. Laczi. Guszti.

Zsolt. }
Laczi. }
Guszti. }

Üdv!

Gyulay. Köszöntlek ifju barátaim, derék tisztviselői az »első magyar általános akadémiai hirviszontbiztosító társaságnak«! Hogy vagytok?

Zsolt. Nehezen várjuk „Romhányi“ ur legujabb strófájának első sorát.

Gyulay. Ma nem volt vénám; de azt hiszem, holnap lesz annyi ihletem, hogy holnapután tintába márttam azt a tollat, mellyel holnaputánra következő nap kigondolandó strófámat a jövő héten ki fogom törölni. Így kell egy akadémikusnak dolgozni.

Zsolt. }
Laczi. }
Guszti. }

Üdv!

Gyulay. De most már nem erről van szó. Tudjátok mért kerestelek?

Zsolt. Sejtjük. Jókai ur ellen akarsz egy merényletet szándékolni.

Gyulay. Ugy van! Ez az ember elhódítja előlünk Európának minden nyelvét. Ót már fordítják akkor, amikor mi csak azt álmodjuk, hogy jó volna, ha egy alapeszme az eszünkbe jutna.

Zsolt. }
Laczi. }
Guszti. }

Gyalázat!

Gyulay. Aztán szörnyü pazarló. Fantáziával dolgozik. Pedig mi a fantázia egyéb, mint pazarlás? Amennyivel ő egy regényt kiállít, annyival ami higgadt takarékoságunk három his ember összes műveit kiállítja. S ezért még nagyok is kürtölik. Hire bejárja a világot academice láttamozott paszszus nélkül. Ártalmatlanná kell tenni! Hadd lássa a világ hatalmunkat és tapasztalja reszketve minden író, hogy aki nélkülünk mer valamire menni — annak jaj! Ártalmatlanná tételére használjuk föl a merényleteknek ma már nem szokatlan utját. De változatosság kedvéért ne mindig én öljem meg. Próbálkozzék fiatalabb erő. Majd sorsot vetünk.

Zsolt. Főlöszleges! Hátha akad önkénytes vállalkozó ur is? Én ismerek egy urat, aki régóta közénk vágyódik s remekbe tán tönkre tenné Jókai urat.

Gyulay. Jó! Ma éjjelkor az akadémia pinczében összegyűlünk. Alávetjük a próbáknak. S ha kiállja — megbizzuk.

II. Felvonás.

— Jenőfy Péter akademikussá avatattása a pinczében éjjelkor. —

(Pinczehelyiség. Feketével bevont falak. A falakon statariális halálítéletek akadémiai pályázatokról. Lámpásnak néhány »lumen«.)

1. jelenet.

Gyulay Pál elnöklete alatt, az akadémia szépirodalmi osztálya álarczosan, fejükön vaskalappal.

Gyulay. Megvizsgáltatott az illető?

Zsolt. Tüzetesen. Meddősége konstátáltatott.

Gyulay. Tehát az első akadémikusi megkivántatóságnak megfelel. Vezessék be az ifju merénylendőt!

Zsolt. (Kimegy és bevezeti.)

2. jelenet.

Voltak. Jenőfy Péter. (Czoffal, vaskalappal.)

Gyulay. Igaz az, hogy be akarsz közénk lépni?

Jenőfy. Igaz.

Gyulay. Megtettél minden előkészületet, hogy e megtiszteltetésre méltó légy?

Jenőfy. Meg.

Gyulay. Sorold el, miket?

Jenőfy. Kiaszaltam a szívemet, hogy szabadon, elfogulatlanul élvezni ne tudjon, hanem csak azt merje és tudja élvezni, ami az akadémiai szabványok ketyegésének megfelel, Nagynak tartom a közepszerűséget s a közepszerűt nagynak. Aurea mediocritas.

Gyulay. Elég! Lelkiösméretesen készültél. Tedd le a szabályszerű fogadalmat.

Jenőfy. Fogadom az egy élő akadémiaira és minden apró szentjeire s Zeudevesztájára s Budapesti Szemlére, hogy minden kritikáimban és ítéleteimben kétféle pápaszemet fogok használni. feketét mások, rózsaszínűt a magunk számára. Fogadom, hogy kérlelhetetlen üldözője leszek mindennek, ami eredeti, önálló és mindenkinek tetszik. Ellenben pártolni fogom, dicséretekkel elárasztani a tanulásban megernyedte elmét s annak kinnal szült

tojományait. Mert csak az az igazán emberi, ami kinnal születik meg és halhatatlan voltát azzal bizonyítja, hogy az ördögnek se kell. Fogadom végül, hogy mindent az egy igaz akadémikus rőfhöz fogok hozzámérni és a kiannál nagyobbnak találtatik, azt leszúrom vele. Úgy válaszsának meg leveledzővé, mint ahogy ezt megtartani fogom!

Mind. Ámen.

Gyulay. Ámen! Most megbizunk a Jókai ellen végrehajtandó merénylettel. Nesze! (Átadja a rőföt énekszóval a Gerolsteini hercegnőbül.)

Vedd itt e rőföt —

E rőföt —

E rőföt!

Vedd itt e rőföt

Melyet mi viselünk!

(Nagy tudományos cancan, mellyel az aranybaglyot körül ugrálják.)

III. Felvonás.

— *Végrehajtás.* —

(Jókai dolgozó szobája. 5 óra reggel.)

1. jelenet.

Jókai.

(Fölkel s míg az akadémikusok mélyen elmerülve — alsznak, hozzáfog a munkához.)

2. jelenet.

Jókai. Jenőfy.

Jókai. Ön kopogtatás nélkül lép be?

Jenőfy. Az akadémia küldötte vagyok.

Jókai. Az más! Önök föl vannak mentve az udvariasság alól. Különben mivel szolgálhatok?

Jenőfy. Életével.

Jókai. Szívesen. Csak méltóztassék előbb szivarra gyújtani. Magam nem élek vele, de vendégeim számára tartok.

Jenőfy (magában.) Milyen pocsék természete van! (Bágyujt.) Elszívom a szivarját, de ne higye, hogy megveszteget; én kérlelhetetlen vagyok.

Jókai. Annál jobb. Ön tehát gyilkos szándékkal sziveskedik irántam viseltetni?

Jenőfy. Nincs különben. Gyulay Pál ur elítéltette önt a ponyvairodalom terjesztése miatt, az exekuczióval engem biztak meg. Én alattomban belopózva orvul megölhettem volna, de ez gyávaság lett volna. Bátran, nyíltan, szemtől szembe támadom meg és kérem, sziveskedjék tudtomra adni, hogyan kíván kivégeztetni?

Jókai. Derék fiatal ember! Ön tetszik nekem. Van már vagy harmincz éves?

Jenőfy (önérettel.) Meghiszem!

Jókai (jóakarólag simogatja.) Olyan öreg ön embernek, mint én írónak. Olvasott is már egypár száz könyvet?

Jenőfy (fokozottabb önérettel.)

Schlegel, Hegel, Nisard, Taine,

Mindnyáját olvastam én.

Jókai. Rimel is! (Vállát veregetve.) Szóval, ön olvasott annyit, amennyit én írtam. Tehát méltó rá, hogy megöljön. Még csak egyet. Mily egyéni indok vezérli?

Jenőfy. A hirtvágy.

Jókai. Vagy ugy! Én tehát önnek örömet szerzek halálommal? Nagyön szívesen. Tessék hozzáfogni.

Jenőfy. Meg vagyok elégedve. Látom, hogy imponálok önnek. Hol van a sebezhető helye?

Jókai. Biz azt nehéz megmondani. Onnél erősebb legények próbáltak már megölni engem és nem igen találtak alkalmas helyet. Majd meghalok magamtól s ön azt mondhatja, hogy megölt.

Jenőfy (fensőséggel.) Jól van. Kegyesen megengedem. S ha megtette, azt fogom mondani, a Mór megtette kötelességét, a Mór mehet.

Jókai. Kikérem azt az egy gráciát, hogy ne ócska viccekkel öldössön. (Lefekszik a kanapéra s behunyja szemét.) Meghaltam.

Jenőfy (pathósszal.) Hah! Megöltem őt! (Elrohan.)

Jókai (nevetve fölkel és leül az íróasztalhoz.)

IV. Felvonás.

— *A nagyzás hőbortja.* —

(Uteza.)

Jenőfy (kiáll és kiált.) Emberek! Megálljatok! Itt látható a rettentő és iszonyu, ellenállhatatlan és kérlelhetetlen kritikus, Jenőfy Péter, aki Jókait egy lekritizálta, hogy a feje bubján nem maradt egy hajszál.

(Kávéház.)

Jenőfy. Mit kávéz-, billiárdoz-, dominóz-, sakkoz- és ostábláztok? Ahelyett, hogy csodálnátok a nagy Jenőfy Pétert, aki öt perc alatt képes akármely világcsodálta nagyságot úgy lerántani, hogy meg se nyikkan. Ma kivégeztem Jókait. Holnap ledöntöm Hugo Viktort. Holnapután ifjabb Dumast. Aztáp Schillert, Shakespearet, meg a többit sorba. A magyarban is akad Rümelin.

Jókai (a tömegeből.) De kérem alássan, én még bátor vagyok életben lenni.

Jenőfy (meggyőződésel.) Ön nem él!

Jókai. Hát mit csinálók?

Jenőfy. (Süllyal.) Csak a lelke jár haza. (Kivesz a zsebéből egy szál bengáliai gyufát és meggyújtja a saját tiszteletére.)

V. Felvonás.

— *Morál.* —

(A »Budapesti Szemle« szerkesztőségé)

1. jelenet.

Gyulay.

Gyulay (a legényének ad egy forintost, hadd vegye meg rajta azt az iskatulyát, a melyikben benne van az a toll, akit abba a tintába mártott, a melyikkel megint egy strófát megirt.)

Borsszem Jankó (bedugja fejét.) Jókai nem halt ám bele.

Gyulay. Legalább megboszankodott.

Borsszem Jankó. Hát csak nem tudja néha Pál, mit kaszál. (Lassan elszalad.)

Vöröshegyi Dávid ur levele

t. cz. Tojáss Dániel ispán urnak.

Budapest, Palais Montrouge, 6. Avril.

Ispán ur,

Mit keresi maga vasárnap a journalokba? Abul maga jót nem tanol! Az ujságokba mindig csak rosztal irnak — tapasztaltam magamról. Mert ha irták én rólam, soha sem irták jót. Egy olyan szemtelen lap, ami minden fertály semesterben nyomtatott folyamodványt köld hozzám és könyörög 6 florint abonirozásra, mer egy miniszterről olyan goromba tonba

irni! Én in locie faci pafantot adnám neki, ha rólam merné így beszélni, ha volnék egy miniszter.

Vasárnap inkább menjenek maguk mind a templomba és imádkozzák, hogy legyen jó termés; imádkozanak, hogy nem szabad lopni és a 10 parancsolatbul legalább 8 drbot tartsanak meg — kettőt én magamnak is elengedem, a 8-ikat és a 9-eket.

Amit írja, hogy mély fölindulásra gerjedt azon a bocskoros betyár Mokány Bertzin, hogy nem akarta bekötöni a lovát az istállómba, az nekem nagyon kelemetes. Anak a minapi rosztal ítéletnek mégis megvolt hát a maga jó haszna. Mért hizlaljam én a más éhes lovát? Halja Tojás, ha én nem törtem volna edig is, az a paquoste paripa kiette volna maga alatt még a szalmazsákot is.

Hogy maga kinevez ispányt főispánynak, azt nem bánom. De maga hogy mer magát az én otólagos jóváagyásom nélkül kinevezni ünönmagát kasznárnak, mint tapasztaltam az otolsó levelibe? Én nem nézhetem a maga rang fülemlését a díj elengedéssel! — magának a taxot le fogom huzni a salaireból. Ehez van nekem jog. Peut-être n'ais je pas droit? De maga eztet nem ért. Most könyeben is lehet maguktól levoni, mert most van maguknak egy özvegy és árva fond — hát most maguk már nem kéntelen félre kaparni. A gazdatisztek fizetésük leemeléseéről fogok tartani egy elő olvasást a nagybirtokosok szempontjukból — erre vigyázon a lapokba, ez lesz egy nagy succés — a jermekek tanító a reálbul már egy hét óta törí azon rajta a fejét, hogy az én eszméimet megértsen. Lesznek bene jó anekdotok és finom mondások az én boldogolt nagy bácsimtul, amit tüle örököltém, kiadtam és mégis mind megtartotam.

Mikor elő adtam a maga Ngos Aszonyának, ő is paf volt. Bámult engemet és a logikomról azt mondta, hogy meg van fogva: »Je ne sais ni hors, ni un!« De ezet maga nem ért.

Adok megint egy nagy soiréet — de arra köldjön olyan birkát akinek csárdás betegsége van; elég volt a keringőből. Ez talán jobb szagu öz pecsenyét is fog

szolgáltatni. Lesz sok kéquer vendegem, nálam is pénzért fognak muzicizozni. Addig talán már leszek is baron. Keserves sok pénzet kostál ez nekem, mert kénytelen vagyok nagylelkően áldozni a választásokra. Mind a három fiam lesz most baronffy. A lányom már stikel nekem egy hét águ komót sipkát.

Maga aztat írja, hogy mindig esik az eső, hogy sok a víz, nem lehet tavaszit vetni. Én magának most aztat parancsolom, hogy vessen el a sárba, vízbe a tavaszi magvakat; mert ha a föld megissza a vizet, akkor az természetes, hogy meg is eszi a magot, ha van benne. Ha a jomrába mén a mag, hát kikel. Mit mond maga ehez a reform eszmére? Ha ez sem vezet célra, a víz alatt lévő nemesi birtokrészeket adjon ki árendába mint halas tót. Megvárom ere a maga előfequesét.

A mivel vadjok a maga kegyes Uraság

DÁVID V. VÖRÖSHEGYI.

U. i. A bécsi önepi deputationbul sikerült kima-radnom. Ithon persze anál nagyobb fényt fogom kifejteni. Laquiroztason be a carrozzát, és mázoltason be a terrazzát. A belgiusi királyt meg fogom hini egy vadászatra. Ő felsége régi barátja, a marquis Posner is jelen lesz.

V. FÖNTEBBY.

U. u. i. i. Az az Ágnes egy szemtelen. Bele segíttem a dajkaságba, amit legjobban fizetik a cselédek közt, és vakmer nekem levelet írni pénzért. Milyen komisz haszonlesés! Ha egy hét alatt férhez nem ád azt a persont, magának muszáj elvenni! A feleségit majd pensioba teszem én.

V. F.

Kraszhuber Tóbiás

preschpurgi háziurnak okoskodásai.

Czu tumm!

Minab eczer regel találok a Ferdi tyereg asz-dalán ety pakli néfjety:

Kraszhubay Nándor

jogász.

— Mióda fan tivadpa, gerdem dülle, hoty ha taglagi dzsünáll ety fizit, ety egesz pakli ládogada jety deszi le? Amire asz montya a jerek, hoty asztaad mind az öfé néfgártya — ő mekmótyoroszta a nevid.

— Midzsoda, te gelek! úaditotam negi és natyot ugordam. A gopponyám is pele idettem az ölligand új luszter, hoty a kriszdáll dzsebek csag uty ledzserembelldek róla. Midzsoda? Te eldopdáll makadrul asz ési, tye-neri néf, ami már 100 edfen évidüll égesid a preschpurgi pirgerliche schitzen allpum! Te mótyor, te jogász! Te mótyor jogász!

Én aszdat hitem, hoty a tyereg ere a schimbfolásra el fogja ájullni — hát mék pizske áláspa dette magát és a geplire itve aszd monta:

— Igenis, édes apám: magyar vagyok és jogász!
Szaladtam a Herr von Kukascheg, fúdotam a Herr von Pluntzenfellner, nyorkolldam a Herr von Dappschäd, rohandam a Barann von Eibischteig, ami mind indim porád és brodektek én hoszám — rebulltam a Preschpurger Zeitung, ami a hexdi a loyallidätt és czüf-filizacziann — és elbanaszgotam a naty skantáll, a tyolázad, ami érde engimet, és ék mind pégdek én felem. Megmondtam a Ferdlneg hogy kidagadok édet az ereg-ségbull — a vállát rándzigállda.

— Te rebell, te inszarrekziann, te bedrolár, te! .. mars ki a hászampull, erety a Szegetinpa és fuld pele magadat a babrigás hálászlé! ..

Ety heti oлда nem látam a tyereget. Asz anya negi sird ekesz édzaga, ekesz nab. A gafé, a lefezs, a püllsz: mind dölle botyogdotja a genyeifel és asz én gep-limbe is mekmoszdullda ety gicsiny falami. De hoty jó kedfi múdasam, inegölldem:

Baljon jefelés, waty lefefésel, waty ide tjiš hosám!

És údáno:

Nem hafdall volna fell, nem esdel volna te!

És gokedirozni kesztem le a pegyes Frau von Eidaxl, a fisdeld hus árusné a soarkon:

Bájos Száli mám,
Hoszád szál imám

Nem hosznállda snemi snem! Nerviöz follandam.

Eczere hallog lendrull ety naty lárma: Éljen Liszt!
Éljen Zichy! És od ládog a jogászok élétte a Ferdl tyereget — asz én tyeregemet! Olyan fes gicsipde mogát, olyan jó illete negi asz a teremdette gvándl! Tu farafllu ..

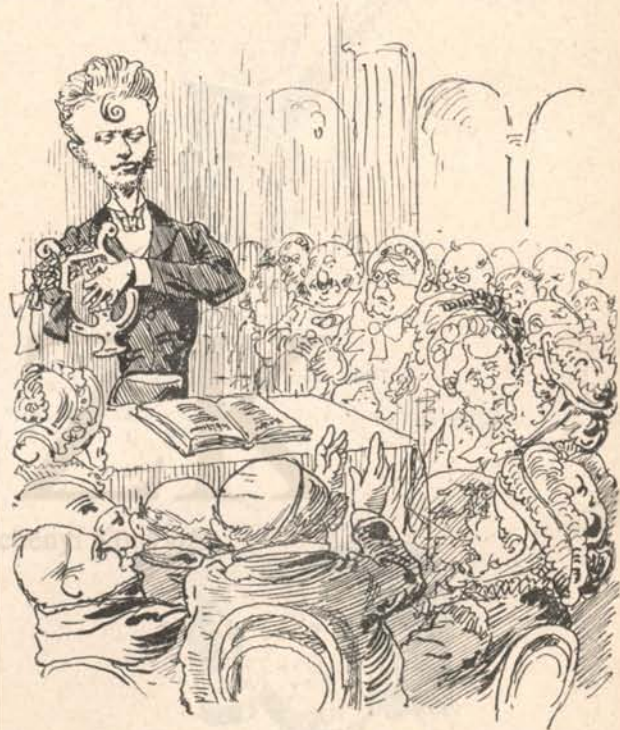
Mosd judota negem eszibe, hoty én is fatyog inebi debadacziann, ami fokadja a fendegeket. Hamar a fegede frak, a gecsek és száládok a Balutyái. Épen még ágrát á dempo od follandam és geszentettem a naty mifész:

»Fel szendül gepleinkbe a háládull asz oagona, az eremdull a zongora, a lellgesedesdull a drombita .. «

Hád ládóm, hoty a Herr von Liszt emellgedi a fálla, aszdán engimet megdzsógolja asz iszadó homlog és aszd montya: »leider, verstehe ich ihre herrliche Muttersprache nicht, doch bin ich im Herzen ganz Magyare!«

El gesztem szédullni: ő mótyor és nem peszelli a muttersprach — én némed és peszelledem fele mótyorull. Uty dsiglandoszta engimet megint falami güllönös göllemezs pizsergés, ugy hoty mikua már a csampanyer itung, mekpodzsádótam a tyeregnek is.

A ganczert a hexdi föld. Én úty iszatom, mint egy mótyor diszno. Gilenes pompásnak detszete negem, mi-

kua a gráf Csicsy, a bal kezifél glafirozta ety lanton és inegöllde nekung mótyor dallokat ety bapirosbull.

Döllegrafirosztam Édnpuagba, a Herr Wampen-lechnernag, ami ety indim goma én hoszám, hoty falahogy mótyorul ne idveszölljen a Herr von Liszt. Amid i pizsonyosan mek fokja dzsöllegetni, mert uty is nem dutya. De én jusztament el fogok felejteni. Mosd aszérd fatyog rá tihes, mert keszdi detszeni negem.

P. p!

John Bull a boerhoz.

No, gyorsan! Vessünk véget!
Veszködtünk eleget:
Én nyugton hagylak téged,
Hagyj békén engemet.

THEATRÁLIA

A divorcium kérdésének durranó megoldása Dumas
— szerint —

— ez.
Sardou szerint —

— ez!

Dramatüzolturgia.

BUDAPESTI színházak tűzrendőri megvizsgálása fontos hiányokat hozott napfényre.

A nemzeti színházban még most is rossz fordításban adják Shakespearet, t. i. »Othellót« — »Oltelló« helyett, ami tűz esetére igen veszélyes lehet. A »Tűz a zárdában«-féle vígjátékoktól sem óvakodnak kellőleg. Sőt tapasztaltatott, hogy a »Hugenották«-ban

a kar »Üssétek, vágjátok« helyett azt szereti fujni, hogy »Süssétek, vágjátok!« A gáztársaság centralista irányzata miatt csak egy gázóra van; e helyett hármat kell szerezni s mindegyik mellé egy megbízható gázembert alkalmazni. Minden egyes gázlángot vízharanggal kell leborítani, minő némely ugrókutaknál látható. A légszesz-lámpások mindinkább elharapódzó meggyújtása ellen szigorúan kell intézkedni. A zártszékek ülései egy-egy nagy nedves szivacsból álljanak, mely lángba nem borulhat; a páholyokban pedig karszékek helyett ülőfürdők legyenek elhelyezve, valamint hogy a francia bizonyos páholyokat baignoire-nak is nevez. A benyíló ajtók kizárása és a kinyílóké bezárása szigorúan keresztülviendő. A színpad és nézőtér között vasfüggöny bocsáttassék le, s az egész előadás alatt lent is maradjon. A színházi év arra az időre redukáltassék, mikor a nap a vízöntő csillagjegyében áll. Végre a színészek mindig tűzoltó-jelmezben lépjenek föl. *)

A népszínházban az állapotok kedvezőbbek; a hölgyeknek pánczél-ínggel való ellátása, a könnyű Evva kosztüm, a »Vízözönnek« s Niniche uszónadrágjainak általánosítása, a Blahánének szánt virágzápor helyettesítése igazi zuhanók által elrendeltetett.

A német színházban oly darabok, minő »Wildfeuer«, »Ein Zündhölzchen wischen zwei Feuern« stb. eltiltattak. Ez persze csak félrendszabály, mert ha a többi is eltiltják, akkor semmi esetre sem támadhat többé tűz a német színházban.

Csodálkozunk végre, hogy a fő-fő színházat elfelejtették megvizsgálni. A művészek háza az igazi színház a fővárosban; a népszínház után a képszínház. Ez pedig tele van gyu-annyaggal. Figyelmeztetjük erre a hatóságot.

*) Tán a színház macskáját is vasmacskával kellene helyettesíteni. Lángot pedig semmi esetre sem szabad többé fölléptetni.
B. J.

Börzeviczy W. M. élczei.

Midőn a német császár Most elfogatásáról értesült, bizonyosan így kiáltott fel: most vagy soha! (Ihm gesagt!)

*

Furcsa emberek ezek az angolok! Először Mostot megfosztják a szabadságtól, aztán konfiskálják a

szabadságot* és mind annak daczára kijelentik, hogy a szabadság további nyomását nem türik. (Nicht erleben!)

*

Mikor Loris Melikoff tábornak kezességet vállal a czár életéért, arra az olasz azt mondaná, hogy: »Assicurazioni generali.« (Lévai gesagt!)

*

Isteni látvány lett volna, ha Szapáry az asztal alá issza az egész Rothschild konzorciumot. Valóságos »parterre von Millionären!« (Unbeschrieben!)

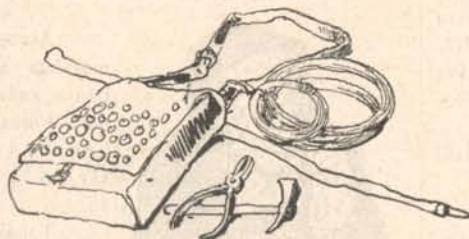
*

Megkértem Rothschildot, hogy írjon pár szót az emlékkönyvembe. Mire ő beleírta: »Dividende et impera!« (Feun!)

Jelképes rövidítések.

Apponyi Bertl.

Urbanovszky.

Herman Ottó.

Szende.

Szapáry Gy.

Liszt F.

Türr Pista.

Gf. Péchy M.

Orbán Bláziz.

Eber Ferdi.

Zay Doll.

Beöthy Aldzsi.

Németh Berezi.

Deák Ferencz.

Janitsáry.

Szalay Imre.

Krajcsik.

Baresay Ákos.

Teleszki Pista.

Sennyey.

(Fk.)

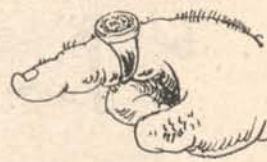
Verhovay.

Csatár Zsiga.

Jókai.

Móricz Palya.

Szontagh Pall.

Tisza.

Pülszky G.

Csanyágyi Sándor.

Kossuth.

Irányi Dániel.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: *Bukovay Absentius.*

— Mikor d. u. a Szidonban nagyon süvitek, már tudja a Károly hogy dopplschaumos kávét hozzon: — mert én akkor ebédelek.

— Borotvátlan kollegától ne kérj pénzt.

— Ha a balek otthon felejtette a bugyellárisát, a kozák ajálkozik, hogy majd hazakiséri.

— Valamire való jogász ember ilyenkor csak tulajdonosa a téli kaputjának, tulajdonosa és birlalója a helyett egy vörös kis czédulának.

— Megörvendeztettem az öregemet, hogy nagyba készülőlk — már t. i. a husvéti vákációra.

— Csak valami tüzes szemű kis tráfikáns lánykával tudnék megbarátkozni, még hónap végén is fumigálnám ezt a czudar világot.

— Így képzelem én az *alma mátert.*

— Az ultimó szörnyen izgatottan folyt le: rohamosan emelkedett a snasz; rajta is csiptek egy diós kifli elbillülésén.

Egy fiatal király naplójából.

Rangbeli emelkedésem (ta olyan formán vagyok mint a kintornás, aki új nótájával minden udvaron megfordul.

Tönödés.

(*Seiffensteiner Solomontul.*)

Alvasok, hoid bodapesti moszkák az ürömi templomban a czárnak hőségesküt tesznek. Forcsa! A mi a czárnak öröm, a magyarnak mindig Üröm.

Tonálom nadjon kölömös, hoid a Kerkapóresz meg a gráf Lónyai üszeveszték, hoid 50,000 vad 55,000 fl. volt-i kicsinálva türlesztésnek. Hiszen mostand már ugy se nem lehet változtatni az amortizáczion. Legfülebb magokat amortizálhatják.

Ezen a dolgon kölömben lehet meglátni, hoid milen fain nyelv a francia: mert a mi nálunk hiba, az ü nálók »faute.«

Hoid ne bokna meg az egyesült mérsékelt társalgó opoziczion a választásnál, mikar az opoziczion csak konverzá, a karmán meg konvertál?

Szegény tuniszi bej nagy zavarban van! Ma nem tudja, mit sináljon, holnap meg már tólságosan lesz okopálva.

Hoidha a ferst Bismark tölünk kérne pületikai bönösök kiodotását, bizemosan nem adnánk ki. Magyarország olejan szegen, hoid kerölni kül neki minden kiodást.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Bnkr. A javát kiszedegettük. — Zola. A gazdag gyűjtemény kalendroszkopi ragyogásától még most is káprázik borszemünk. Szíves köszönetet! — H. J. Jól indult. Csak előre! — Mózsli. Kitűnő tréfák! Nagyon természetes, hogy mindannyihoz képet rajzoltatunk. — K. A. Mi nem nagyon tudtunk épülni rajta. Annál jobb, hogy jövedelméből meg az iskola birt. — Pater. Ne bántuk a magyar papságot! Jó, hazafias nép az. De azért a predikáció jeles mű. Az apróságokból telik. — S. G. Vérszerinti atyafiságban vannak a megelőzőkkel. — S. T. Jól seper. — B. J. Mért vonta meg tölünk az elejét? De így is élvezetes. — B. L. Gyöngye mív! — X. Y. Ugyanez régóta van már birtokunkban. — Bálint diák. Az első kitűnő, a másik kettő sem rossz; de az az alak ugy elkényeztette az olvasót, hogy csak a kitűnő adjuk a szájába. — K. B. (Bcs.) A »P. H.« kappanpecsenyész sajtóhibája szándékos volt. Így akarta megmagyarázni, hogy Sz—y állása meg van rendülve. — Hmi. A sik tenyérbe »parolát és pácsit«. Csőtörnek zöld tőkét a kék vizek partján reméljük csöndes tompaságra vágó gyalunkkal csikokra szabadlni. Mért hogy olyan kurta az anagy hét! — Jogász. (Sprn.) Donánk esőpentett göcseji. Az ilyet még kérdezni sem szabad. A 236. §-ra vonatkozó alapos észrevételét közölni fogjuk M. Berczi barátunkkal. Tán fontolóra veszi s kiköpi róla böcsös véleményét.

Felélős szerkesztő: CSICSERI BORS.